KLASSIK DETEKTIV VA ANTI-DETEKTIV JANRLARI EVOLYUTSIYASI: ARTUR KONAN DOYL VA NAZAR ESHONQUL NASRIDA SYUJET HAMDA NARRATIV STRATEGIYALAR

Ichki ishlar vazirligi Qashqadaryo akademik litseyi ingliz tili fani o'qituvchisi

Zayniddinov Abbosxon

zayniddinovabbosxon@gmail.com

Annotatsiya. *Mazkur maqolada klassik detektiv va anti-detektiv janrlarining shakllanishi hamda badiiy tafakkur taraqqiyoti jarayonida o'zgarishi qiyosiy-tipologik jihatdan tadqiq etiladi. Artur Konan Doylning Sherlok Xolms haqidagi asarlari va Nazar Eshonqulning falsafiy-psixologik nasri syujet qurilishi, voqealar ketma-ketligi, narrativ nuqtayi nazar, axborotni taqdim etish usullari hamda haqiqatni anglash muammosi asosida tahlil qilinadi. Tadqiqotning asosiy maqsadi klassik detektivga xos mantiqiy xulosa chiqarish, dalillarni izchil tahlil qilish va sirni yechish tamoyillarining anti-detektiv poetikasidagi noaniqlik, ko'p ma'nolilik va haqiqatning muammolashuvi bilan munosabatini aniqlashdan iborat. Tadqiqotda qiyosiy-tipologik, strukturaviy-narratologik, germenevtik va kontekstual tahlil metodlaridan foydalanildi. Doylning "Qizil rangdagi tadqiqot" va "Baskervillar iti" asarlari, Eshonqulning "Maymun yetaklagan odam", "Shamolni tutib bo'lmaydi" hikoyalari hamda "Tobut" asarining badiiy xususiyatlari qiyosiy tahlil uchun tanlandi. Natijalar klassik detektivda syujetning dalillarni yig'ish va ularni mantiqiy izohlash orqali yakuniy yechimga yo'nalishini, Eshonqul nasrida esa voqelikni anglashning murakkabligi, ramziy obrazlar va subyektiv idrokning muhimligini ko'rsatadi. Maqolada anti-detektiv tushunchasi Eshonqul asarlarining bevosita janriy tasnifi sifatida emas, balki ularning ayrim narrativ va epistemologik xususiyatlarini izohlovchi qiyosiy tahlil kategoriyasi sifatida qo'llanadi.*

Kalit so'zlar: *klassik detektiv, anti-detektiv, Artur Konan Doyl, Nazar Eshonqul, Sherlok Xolms, syujet, narrativ strategiya, narratologiya, intertekstual tahlil, ramz, noaniqlik, haqiqat, badiiy tafakkur.*

KIRISH. Detektiv janri jahon adabiyotida sirli hodisani anglash, yashirin haqiqatni ochish va voqealar ortidagi sabablarni aniqlashga qaratilgan o‘ziga xos badiiy tizim sifatida shakllangan. Uning markazida jinoyat yoki sirli hodisa, uni tekshirish jarayoni, dalillarni tahlil qiluvchi qahramon va o‘quvchini yakuniy xulosaga olib boruvchi syujet mexanizmi turadi. Klassik detektivning muhim xususiyati shundaki, dastlab tartibsiz va tushunarsiz ko‘ringan voqelik mantiqiy tahlil orqali izchil tizimga keltiriladi. Sarah J. Link detektiv janrining asosiy belgilarini tergovchi obrazi, jinoyat va tekshiruv, hujjatli dalillar hamda aqlning tartib o‘rnatuvchi imkoniyatlari bilan bog‘laydi [1].

XIX asr oxiri va XX asr boshlarida Artur Konan Doyl ijodi klassik detektivning ommalashuvi va janriy imkoniyatlari kengayishida muhim o‘rin tutdi. Yozuvchi yaratgan Sherlok Xolms obrazi kuzatish, deduksiya, tajriba va mantiqiy xulosa chiqarishning badiiy timsoliga aylandi. Xolms uchun oddiy ko‘ringan buyum, kiyimdagi iz, suhbatdagi nomuvofiqlik yoki guvohning xatti-harakati tekshiruvning muhim daliliga aylanishi mumkin. Bunda syujetning asosiy harakatlantiruvchi kuchi voqealarning o‘zi bilangina cheklanmay, axborotning qachon va qanday ochilishi bilan ham belgilanadi.

Adabiy tafakkur rivoji davomida sirni mantiqiy ravishda yechish va voqelikni yagona izohga keltirish tamoyiliga shubha bilan qaraydigan badiiy shakllar ham yuzaga keldi. Anti-detektiv deb yuritiladigan yo‘nalishlarda an’anaviy tergov syujetining ayrim qoidalari o‘zgartiriladi: dalillar yakuniy haqiqatga olib bormasligi, tergovchining o‘zi ishonchsiz talqinchi bo‘lib chiqishi yoki sirning yechimi yangi savollarni keltirib chiqarishi mumkin. Shu sababli anti-detektivni shunchaki jinoyatning ochilmasligi bilan emas, balki haqiqatni bilish va uni hikoya shaklida ifodalash imkoniyatlarining muammolashuvi bilan bog‘lash lozim. O‘zbek adabiyotida Nazar Eshonqul nasri ramziy tafakkur, psixologik teranlik, falsafiy mushohada va modernistik ifoda usullari bilan ajralib turadi. Uning “Maymun yetaklagan odam”, “Shamolni tutib bo‘lmaydi” hikoyalari hamda “Tobut” asarida voqelikni bevosita bayon qilishdan tashqari, uning ichki ma’nolarini izlashga

undaydigan obrazlar, ziddiyatlar va tasviriy vositalar muhim o‘rin egallaydi. Eshonqul nasrining lingvopoetik xususiyatlariga bag‘ishlangan tadqiqotlarda inversiya, ritorik so‘roq, ellipsis, antiteza, takror va ichki monologning badiiy-falsafiy vazifasi alohida ta’kidlangan [2].

Mazkur ikki adib ijodini qiyoslashda muhim metodologik farq mavjud: Doylning Sherlok Xolms haqidagi asarlari bevosita detektiv janriga mansub bo‘lsa, Eshonqulning yuqorida sanalgan asarlari, avvalo, falsafiy-psixologik va ramziy nasr namunalari hisoblanadi. Shuning uchun ularni bir xil janr vakillari sifatida talqin qilish to‘g‘ri bo‘lmaydi. Biroq har ikkala ijodkor asarlarida o‘quvchining ma’no izlash jarayoni, voqealar ortidagi sabablarni aniqlashga intilishi va matndagi axborotni talqin qilishi muhim o‘rin tutadi.

TADQIQOT METODOLOGIYASI. Tadqiqot adabiyotshunoslikning qiyosiy-tipologik, strukturaviy-narratologik, germenevtik va kontekstual tahlil metodlariga asoslandi. Qiyosiy-tipologik metod Doyl va Eshonqul asarlarida sir, axborot, voqealar ketma-ketligi hamda o‘quvchining talqin jarayonini tashkil etuvchi o‘xshash va farqli xususiyatlarni aniqlash uchun qo‘llanildi. Bunda adiblarning janriy mansubligi tenglashtirilmadi; aksincha, detektiv syujet va falsafiy-ramziy nasr o‘rtasidagi funksional o‘xshashliklar o‘rganildi. Strukturaviy-narratologik metod syujetning tashkil etilishi, voqealar tartibi, hikoyachi pozitsiyasi, fokalizatsiya va axborotni kechiktirib berish usullarini tahlil qilishga xizmat qildi. Sherlok Xolms haqidagi hikoyalarda doktor Uotsonning hikoyachi sifatidagi o‘rni, uning bilim doirasi va Xolmsning xulosalariga nisbatan axborot jihatdan cheklanganligi o‘rganildi. Eshonqul asarlarida esa tasvir markazining qahramon ruhiyati, xotira, ramziy obrazlar va subyektiv idrokka ko‘chishi e’tiborga olindi.

Germenevtik metod matndagi ochiq va yashirin ma’nolarni, ramzlar va obrazlarning semantik qatlamlarini hamda o‘quvchi talqinining imkoniyatlarini aniqlash uchun qo‘llanildi. Ushbu metod doirasida detektivdagi dalilning aniq xulosaga olib borishi bilan ramziy nasrdagi obrazning turli ma’nolarni yuzaga chiqarishi o‘rtasidagi farq o‘rganildi.

Kontekstual tahlil detektiv janrining tarixiy shakllanishi, viktorian davrida ilmiy tafakkur va ratsional bilishga bo‘lgan ishonch, shuningdek, zamonaviy o‘zbek nasrida falsafiy-psixologik izlanishlarning kuchayishi bilan bog‘liq jihatlarni hisobga olish imkonini berdi. Viktorian detektivining janriy xususiyatlari haqidagi tadqiqotlar uning shakl va mazmun jihatidan bir xil hodisa emasligini, turli tarixiy va tanqidiy yondashuvlar orqali talqin qilinishini ko‘rsatadi [3]. Tadqiqot materiali sifatida Artur Konan Doylning *A Study in Scarlet* (“Qizil rangdagi tadqiqot”), *The Hound of the Baskervilles* (“Baskervillar iti”) asarlari hamda Nazar Eshonqulning “Maymun yetaklagan odam”, “Shamolni tutib bo‘lmaydi” hikoyalari va “Tobut” asari tanlandi. Tahlil jarayonida quyidagi mezonlarga tayanildi: syujetning asosiy muammosi, voqealar o‘rtasidagi sabab-oqibat aloqasi, dalil va ramzlarning vazifasi, hikoyachi pozitsiyasi, axborotni taqdim etish tartibi, yakunning ma’no hosil qilishdagi o‘rni va o‘quvchining talqin jarayonidagi faolligi. Tadqiqot sifat xarakteriga ega. Unda tanlangan asarlarning matniy xususiyatlari talqin qilinadi; statistik umumlashtirish yoki barcha detektiv va anti-detektiv asarlariga birdek tatbiq etiladigan universal qonuniyatlarni aniqlash da’vo qilinmaydi.

NATIJALAR. Doylning Sherlok Xolms haqidagi asarlarida syujet, odatda, sirli hodisa yoki muammoli vaziyatning yuzaga kelishi, dastlabki ma’lumotlarning yig‘ilishi, dalillarning tahlil qilinishi, muqobil taxminlarning tekshirilishi va yakuniy izohning taqdim etilishi orqali rivojlanadi. Ushbu modelda o‘quvchi voqea tafsilotlari bilan tanishadi, biroq ularning o‘zaro aloqasi ko‘pincha Xolmsning tahlili orqali ochiladi. “Qizil rangdagi tadqiqot” asarida tergov jarayoni tashqi dalillarni o‘rganish bilangina cheklanmaydi. Jinoyatning sabablarini tushunish uchun uning ortidagi avvalgi voqealar ham hikoyaga kiritiladi. Natijada asar ikki asosiy narrativ qatlamni birlashtiradi: hozirgi zamondagi tergov va jinoyatga olib kelgan tarixiy voqealar. Bunday qurilish jinoyatning sababini faqat voqea sodir bo‘lgan paytdan izlash yetarli emasligini ko‘rsatadi. O‘tmish haqidagi hikoya tergov natijasini tushunishga xizmat qiluvchi muhim kontekstga aylanadi. “Baskervillar iti” asarida esa sirli hodisa, irsiy la’nat haqidagi rivoyat, g‘ayritabiiy kuchga o‘xshab ko‘rinadigan belgilar va real xavf

o‘zaro birlashtiriladi. Syujet dastlab o‘quvchini g‘ayritabiiy izoh ehtimoliga yaqinlashtiradi. Biroq tergov davomida kuzatish, dalillarni qiyoslash va gumonlarni tekshirish vositasida hodisaning mantiqiy izohi shakllanadi. Bu asarlarda muhim narrativ strategiya — axborotni bosqichma-bosqich taqdim etishdir. Har bir yangi detal oldingi taxminlarni kuchaytirishi yoki shubha ostiga qo‘yishi mumkin. Shu tariqa o‘quvchi tergov jarayonida ishtirok etayotgandek taassurot oladi. Biroq uning bilim doirasi ko‘pincha hikoyachi Uotsonning ko‘rganlari va tushunganlari bilan cheklanadi. Doyl poetikasida Uotsonning hikoyachilik vazifasi alohida ahamiyatga ega. U voqealarni bayon qiladi, Xolmsning g‘ayrioddiy qobiliyatlarini namoyon etadi va o‘quvchining hayratini ifodalaydi. Xolms esa ma’lumotlarni tizimlashtiruvchi, boshqalar e’tibor bermagan belgilarni muhim dalilga aylantiruvchi intellektual markaz vazifasini bajaradi. Natijada hikoyachi bilan tergovchi o‘rtasidagi bilim nomutanosibligi syujet tarangligini kuchaytiradi. Detektiv janri haqidagi nazariy tadqiqotlarda ham janrning muhim jihatlaridan biri sifatida tergov, hujjatlashtirish, dalil va ratsional xulosa chiqarishning o‘zaro aloqasi ko‘rsatiladi [1]. Doyl asarlarida ushbu elementlar badiiy kompozitsiyaning asosiy tayanchlarini tashkil qiladi. Klassik detektivda sirni yechish syujetning asosiy maqsadi bo‘lsa, anti-detektiv poetikasida haqiqatni aniqlash jarayoni o‘zi muammoga aylanishi mumkin. Bunda o‘quvchi oldiga qo‘yilgan savolga bitta yakuniy javob berilmasligi, turli talqinlarning bir-biriga zid kelishi yoki mavjud dalillarning ishonchliligi shubha ostiga olinishi ehtimoli mavjud. Anti-detektivni alohida tahlil kategoriyasi sifatida tushunishda ikki holatni farqlash zarur. Birinchisi — an’anaviy detektiv syujetining buzilishi yoki kutilgan yechimning berilmasligi. Ikkinchisi — haqiqatni bilish imkoniyatining falsafiy jihatdan shubha ostiga olinishi. Ikkinchi holatda muammo shunchaki jinoyatchining kimligi emas, balki voqeani kim va qanday mezonlar asosida izohlayotgani bilan bog‘liq bo‘ladi. Eshonqul nasrini shu nuqtayi nazardan o‘rganish imkonini beradigan xususiyatlardan biri — voqelikning ramziy va psixologik qatlamlarda namoyon bo‘lishidir. Uning asarlarida qahramonning ko‘rganlari yoki boshdan kechirganlari bilan ularning ma’naviy-falsafiy mazmuni o‘rtasida masofa yuzaga kelishi mumkin.

O‘quvchi tasvirlangan hodisani anglash uchun nafaqat syujetdagi voqealarni kuzatadi, balki obrazlar, takrorlar, qarama-qarshiliklar va matnning ichki ishoralarini ham talqin qiladi. “Maymun yetaklagan odam” hikoyasida insonning ichki dunyosi, ma’naviy o‘zgarishi va o‘zligini anglash masalalari markaziy ahamiyat kasb etadi. Asar nomidagi obraz ham oddiy predmet yoki voqea belgisi sifatida cheklanmay, inson va uning o‘zligini belgilovchi kuchlar o‘rtasidagi munosabatni anglashga undaydi. Shu sababli asarni talqin qilishda ramzning ma’nosini bitta qat’iy xulosaga tenglashtirish o‘rniga, uning turli semantik imkoniyatlarini hisobga olish zarur. “Shamolni tutib bo‘lmaydi” hikoyasida ham beqarorlik, o‘tkinchilik va voqelikni to‘liq nazorat qilish imkoniyatining cheklanganligi kabi ma’nolarni ramziy talqin qilish mumkin. Bunday yondashuvda hikoya sirni mantiqiy ravishda yechishdan ko‘ra, insonning o‘zi yashayotgan olamni anglashdagi qiyinchiliklarini ko‘rsatadi. “Tobut” asarida esa nomning o‘zi o‘lim, yakun, ichki bo‘shliq yoki ijtimoiy-ma’naviy inqiroz kabi ma’no qatlamlarini uyg‘otishi mumkin. Biroq bu talqinlar asarning aniq matni va kontekstiga tayangan holda asoslanishi lozim. Ramziy obrazning mavjudligi o‘z-o‘zidan asarni anti-detektiv janriga mansub qilmaydi; u, avvalo, matnning ko‘p ma’noliligini va o‘quvchidan faol talqin talab qilishini ko‘rsatadi. Eshonqul nasrining lingvopoetik xususiyatlariga bag‘ishlangan tadqiqotlarda ritorik so‘roq, ellipsis, inversiya, antiteza va ichki monologning psixologik hamda falsafiy ma’nolarni ifodalashdagi roli ta’kidlanadi [2]. Bu vositalar matnda tayyor xulosa berishdan ko‘ra, qahramonning ichki ziddiyatlarini va voqelikni idrok etishdagi murakkablikni namoyon qilishi mumkin. Doyl va Eshonqul nasrini qiyoslash natijasida axborotni taqdim etish, hikoyachining mavqei va o‘quvchining talqin jarayonidagi ishtiroki bo‘yicha bir qator farqlarni ajratish mumkin.

MUHOKAMA. Olingan natijalar klassik detektiv va anti-detektiv poetikasi o‘rtasidagi farqni haqiqatning badiiy talqini bilan bog‘liq holda tushuntirish imkonini beradi. Doyl asarlarida sirli hodisa voqealar zanjiridagi uzilish sifatida namoyon bo‘ladi. Tergovchi shu uzilishni bartaraf etib, dalillar o‘rtasidagi yashirin aloqalarni aniqlaydi. Shu ma’noda deduksiya nafaqat qahramonning fikrlash usuli, balki syujetni

tashkil etuvchi asosiy tamoyildir. Max Roehlning detektiv adabiyot va psixoanaliz o‘rtasidagi munosabatga bag‘ishlangan tadqiqotida ham izlarni talqin qilish, yuzaki ko‘rinish ortidagi yashirin voqeani qayta tiklash va mavjud ma’lumotlardan hikoya qurish jarayonlari o‘zaro yaqin hodisalar sifatida ko‘rib chiqiladi [4]. Ushbu nazariy qarash detektiv syujetning faqat jinoyatni aniqlashdan iborat emasligini, balki tarqoq dalillarni mazmunli voqealar tizimiga aylantirishga asoslanishini ko‘rsatadi. Klassik detektivda tartibning qayta tiklanishi har doim ham voqelikning barcha axloqiy va ijtimoiy muammolari hal etilganini anglatmaydi. Jinoyatning kim tomonidan sodir etilganini aniqlash uning sabablarini to‘liq oqlash yoki jamiyatdagi barcha ziddiyatlarni bartaraf etish bilan teng emas. Demak, detektivning mantiqiy yechimi, avvalo, syujet muammosiga javob beradi; uning falsafiy yoki ijtimoiy ma’nosi esa alohida tahlilni talab qiladi.

Anti-detektiv poetikasida aynan shu masofa yanada sezilarli bo‘lishi mumkin. Sirning ochilishi bilan haqiqatning to‘liq anglanishi o‘rtasida farq yuzaga keladi. Inson mavjud dalillarni talqin qilishi mumkin, biroq uning bilimlari, xotirasi va nuqtayi nazari cheklangan bo‘lishi ehtimoli saqlanib qoladi. Bunday sharoitda narrativning vazifasi barcha savollarga javob berish emas, balki anglash jarayonining murakkabligini ochib berishdan iborat bo‘ladi. Nazar Eshonqul nasrining qiyosiy tahlili ushbu nazariy masalani o‘zbek adabiyoti kontekstida ko‘rib chiqish imkonini beradi. Uning asarlarida ramziy obrazlar, ruhiy ziddiyatlar va falsafiy savollar o‘quvchining matn bilan munosabatini murakkablashtiradi. “Maymun yetaklagan odam” hikoyasidagi obrazlar tizimi yoki “Shamolni tutib bo‘lmaydi” nomining ramziy imkoniyatlari faqat voqealar ketma-ketligi bilan chegaralanmaydi. Ular insonning o‘zligini anglash, hayotning beqarorligi va ma’naviy mezonlar haqidagi savollarni ham yuzaga chiqaradi. Shu bilan birga, Eshonqul nasrini anti-detektiv deb atashda ehtiyotkorlik zarur. Anti-detektiv tushunchasi, odatda, detektiv janrining kutilmalarini o‘zgartiradigan yoki uning bilish va yechimga doir qoidalarini muammolashtiradigan matnlarni tavsiflash uchun qo‘llanadi. Eshonqulning ko‘rib chiqilayotgan asarlarida an’anaviy jinoyat tergovi va tergovchi qahramon mavjudligi

asosiy janriy mezon emas. Shuning uchun ularning anti-detektiv bilan munosabati bevosita janriy mansublikdan ko‘ra, epistemologik noaniqlik, ramziy ma’no va o‘quvchi talqinining faolligi darajasida ko‘rinadi. Bu yondashuv qiyosiy adabiyotshunoslik uchun muhim metodologik imkoniyat yaratadi. Turli adabiy an’analarga mansub matnlarni qiyoslashda ularni bir xil janrga kiritish shart emas. Aksincha, ularning muammoni qo‘yish, axborotni tashkil etish va o‘quvchi idrokini boshqarish usullarini qiyoslash orqali umumiy poetik qonuniyatlar bilan birga milliy-estetik o‘ziga xosliklarni ham aniqlash mumkin. Tadqiqotning cheklangan jihati shundaki, u Doylning tanlangan ikki asari va Eshonqulning uchta nasriy matni bilan chegaralangan. Shu sababli aniqlangan xususiyatlarni har ikki yozuvchining barcha asarlariga yoki butun detektiv va anti-detektiv tarixiga tatbiq etish mumkin emas. Kelgusidagi izlanishlarda boshqa detektiv yozuvchilar, modernistik va postmodernistik nasr namunalari, shuningdek, o‘zbek adabiyotidagi tergov syujeti va sirli voqelik tasviriga ega asarlarni jalb etish qiyosiy xulosalarni kengaytirishi mumkin.

XULOSA. Klassik detektiv va anti-detektiv poetikasining qiyosiy tahlili syujet qurilishi, axborotni taqdim etish va haqiqatni anglash usullarida muhim farqlar mavjudligini ko‘rsatadi. Artur Konan Doylning Sherlok Xolms haqidagi asarlarida deduksiya, dalillarni tahlil qilish, hikoyachi bilimining cheklanganligi va yakuniy izoh syujetning asosiy mexanizmlarini tashkil etadi. Tergov jarayonida tarqoq belgilar mantiqiy tizimga birlashtirilib, sirli hodisaning sabablari ochiladi. Nazar Eshonqul nasrida esa ramziylik, psixologik tasvir, ichki monolog va falsafiy mushohada voqelikning ko‘p qatlamli ma’nolarini ochishga xizmat qiladi. Uning asarlarida o‘quvchi nafaqat voqealar rivojini kuzatadi, balki obrazlarning yashirin ma’nolarini talqin qilish va qahramonlarning ichki ziddiyatlarini anglashga ham jalb etiladi. Artur Konan Doyl va Nazar Eshonqul nasrini qiyosiy o‘rganish detektiv janrining mantiqiy-analitik modelini hamda falsafiy-ramziy nasrning ma’no izlash strategiyalarini bir-biridan farqlash va ularning badiiy imkoniyatlarini aniqlashga yordam beradi. Mazkur yondashuv jahon va o‘zbek adabiyoti o‘rtasidagi poetik

aloqalarni janriy o‘xshashlik bilangina emas, balki narrativ tafakkur va haqiqatni tasvirlash usullari orqali ham tadqiq etish imkonini yaratadi.

FOYDALANILGAN ADABIYOTLAR

1. Link, S. J. (2023). “Defining Detective Fiction.” In: *Crime Files*. Springer. pp. 17–38.
2. Safarova, D. B. qizi. (2025). “Nazar Eshonqul prozasining lingvopoetik xususiyatlari.” *Komparativistika*, 2(6), 390–402.
3. Radford, A. (2008). “Victorian Detective Fiction.” *Literature Compass*, 5(6), 1179–1196.
4. Roehl, M. (2024). “Crime Fiction & Psychoanalysis.” *Wiener Digitale Revue*, 5.
5. Doyle, A. C. (1887). *A Study in Scarlet*. London: Ward, Lock & Co.
6. Doyle, A. C. (1902). *The Hound of the Baskervilles*. London: George Newnes.
7. Eshonqul, N. *Maymun yetaklagan odam*. Hikoya. Nashr ma’lumotlari foydalanilgan nashr asosida aniqlashtirilishi lozim.
8. Eshonqul, N. *Shamolni tutib bo‘lmaydi*. Hikoya. Nashr ma’lumotlari foydalanilgan nashr asosida aniqlashtirilishi lozim.
9. Eshonqul, N. *Tobut*. Asar. Nashr ma’lumotlari foydalanilgan nashr asosida aniqlashtirilishi lozim.
10. Todorov, T. (1977). *The Poetics of Prose*. Translated by Richard Howard. Ithaca, NY: Cornell University Press.
11. Rimmon-Kenan, S. (2002). *Narrative Fiction: Contemporary Poetics*. 2nd ed. London: Routledge.
12. Cawelti, J. G. (1977). *Adventure, Mystery, and Romance: Formula Stories as Art and Popular Culture*. Chicago: University of Chicago Press.